

de Engagementer, som Banken havde, var af en saadan Art, at en ny Afskrivning var nødvendig. Dette fandt Bankens Bestyrelse; og den Gennemgang af de forskellige Poster, som er foretaget af Bankspektøren, har ført saa at sige til det samme Resultat. Det viser, at man havde stillet den nuværende Styrelse en umulig Opgave, naar man ventede, at Banken skulde kunne indtjene de store Beløb, der var Tale om, og føre Statskassen frelst ud af den Forpligtelse, den havde paataget sig. Naar man nu lytter til Stemningen ude omkring i Landet, vil man erfare, at den i høj Grad gaar ud paa, at man bør søge at frigøre Staten, saa snart det lader sig gøre, for at ikke Banken i et længere Aaremaal skal udsætte Staten for eventuelle nye store Tab. Men selvfølgelig bør dette ske paa den lempeligste Maade. Der bør indføres en ny Ordning, hvis det er muligt, skabes en ny Bank, og en Afvikling, af alle de gamle Skader bør finde Sted. Men da Øjeblikket neppe er gunstigt dertil, kan vi fra vort Partis Side billige, at der sker en Forlængelse af det Aaremaal, før hvilket Staten paatager sig Garanti. Skulde man foretage en Nyordning lige i Øjeblikket, foretage en Opgørelse nu, er der jo ikke Tvivl om, at Staten vilde komme meget ugunstigt derfra. Men der er jo dog en Mulighed for, at Forholdene kan udvikle sig til en Bedring, hvad ogsaa en af de ærede foregaaende Talere var inde paa, saaledes at de Tab, der nu er jugeret ved Opgørelsen, ikke bliver saa store, som de kunde tegne til at blive i dette Øjeblik, og der bør være en vis Ro til en Likvidation. Der har været stillet Krav fra Bankens Bestyrelse om en Forlængelse af Statsgarantien paa 10 Aar. Det er et meget langt Aaremaal, og Regeringen havde da ogsaa kun stillet Forslag om 5 Aar, men under de Forhandlinger, der nu har været ført i Folketinget, er man enedes om 4 Aar. Vi vilde i og for sig hellere have haft Aaremaalet begrænset til en kortere Tid, men selve Aaremaalet spiller jo ikke saa stor en Rolle, fordi det paa ethvert Tidspunkt indenfor det staar os frit for at foretage den Nyordning, der skal komme.

Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) i hans Opfattelse af den Tilføjelse til § 2, der er sat ind i Folketinget, og som lyder: „I den Periode, Loven gælder, forbereder Erhvervsministeren et Forslag til Afvikling af Statsgarantien“. Det ærede Medlem udtalte, saa vidt jeg hørte, at det var et

Ønske, der her var fremsat, men jeg opfatter det rigtignok som et bestemt Paabud, der er givet Erhvervsministeren, et Paabud om at gøre det paa det mest bejlelige Tidspunkt i Stedet for at vente til det Tidspunkt, da Garantien udløber, altsaa om 6 Aar. Vort Standpunkt er derfor, at vi ønsker at komme bort fra Statsgarantien saa hurtigt, det kan lade sig gøre, med det mindst mulige Tab for Statskassen. Og idet jeg udtaler Forventningen om, at dette ogsaa maa være Ledestjernen for den høje Regering, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Fremme.

Brandes: Det er neppe heldigt for vore Forhandlinger, at disse finder Sted uden Kendskab til Folketingets. Forholdene har gjort, at der ikke foreligger noget Fortryk for os af disse Forhandlinger, og man er jo bange for at gentage til ingen Nytte, hvad der er sagt i Folketinget; og paa den anden Side for ikke at være à jour med de Oplysninger, som kan være givet i Folketinget, og som kunde stille Lovforslaget i et andet Lys end det, hvori det direkte er stillet ved den højtærede Erhvervsministers Forelæggelsestale. Men saaledes er Forholdene, og fra vor Side skal der ikke ske noget Forsøg paa at gøre denne Forhandling længere, end den akkurat ifølge vor Forretningsorden maa være.

Det Tab, som Landmandsbanken nu vil erklære, kommer efter den højtærede Erhvervsministers Udtalelse ikke overraskende, og det er for saa vidt sandt, som man dels gennem de Afskrivninger, der har fundet Sted paa det sidste Aars Regnskab, dels efter, hvad man kunde slutte sig til af forskellige Forhold, maatte gaa ud fra, at der vilde foreligge Tab for Landmandsbanken, og meget større end det, man antog i 1923. For det første har man set, at Aktier, af hvilke Landmandsbanken ejer store Beholdninger, faldt i Kurs, og dernæst har man set Afviklinger, Rekonstruktioner af Foretagender, som finansieredes af Landmandsbanken, og som utvivlsomt vilde medføre Tab for den. Paa sidste Regnskab afskrevet ogsaa 88 Mill. Kr., hvormed det var givet, at den Præferencekapital og den Reservefond, som i 1923 var stillet til Raadighed for Banken, saa omtrentlig var tabt. Men i øvrigt maatte man allerede i 1923 gaa ud fra, at naar der stilledes 100 Mill. Kr. til Bankens Raadighed, var deraf i Virkeligheden allerede tabt det, som de